

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 3047/05
10.05.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Станојевића, председника већа, Звездане Лутовац, Слободана Дражића, Надежде Радевић и Михаила Рулића, чланова већа, у парници тужиоца "АА", као правног следбеника "ББ" Осигуравајућег друштва из ВВ, Аустрија, чији је заступник адвокат АБ, против првотуженог ДД, друготуженог ГГ, чији је заједнички пуномоћник адвокат БА и трећетужене Републике Србије - Министарства правде Републике Србије, коју заступа Републички јавни правобранилац, ради повраћаја ствари - новца, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Округног суда у Крагујевцу Гж. 1041/05 од 8.08 2005. године, у седници већа одржаној дана 10.05.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Округног суда у Крагујевцу Гж. 1041/05 од 8.08 2005. године у ставу II изреке.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Крагујевцу П. број 3472/2004 од 12.04.2005. године, ставом I изреке исправљеним решењем истог суда донетим под истим бројем дана 22.04.2005. године које је исправљено решењем истог суда донетим под истим бројем дана 11.05.2005. године; прво, друго и трећетужени су солидарно обавезани да тужиоцу као правном следбенику "ББ" Осигуравајућег друштва из ВВ, солидарно исплате износ од 180.500 АТС са 6% камате почев од 13.09.1993. као дана подношења захтева трећетуженој до 2.03.2001. године, а од 3.03.2001. године домицилну камату Аустрије до 31.12.2001. године, све у одговарајућој противвредности ЕУР, те камату на ЕУР од 1.01.2002. године по есконтној стопи Централне Европске банке, до коначне исплате, а све у року од 15 дана по правоснажности пресуде. Ставом II изреке тужени су обавезани да тужиоцу солидарно плате трошкове парничног поступка од 654.470,00 динара у истом парниционом року.

Правоснажном пресудом Округног суда у Крагујевцу Гж број 1041/05 од 8.08.2005. године ставом I изреке, одбијена је као неоснована жалба прво и друготужених и потврђена пресуда Општинског суда у Крагујевцу П. 3472/2004 од 12.04.2005. године у изреци под I исправљена решењима Општинског суда у Крагујевцу П. број 3472/94 од 22.04.2005. године и 11.05.2005. године у делу којим су прво и друготужени обавезани да тужиоцу исплате износ од 180.500 АТС, у односу на ове тужене. Ставом II изреке иста пресуда се преиначује у односу на трећетужену, тако да гласи у тачки 1: Одбија се као неоснован тужбени захтев тужиоца "АА" као правног следбеника "ББ" Осигуравајућег друштва из ВВ, Аустрија, којим је тражио да се тужена Република Србија обавезе да солидарно са туженима ДД и ГГ, исплати износ од 180.500 АТС са 6% камате рачунате од 13.09.1993. до 2.03.2001. године, а од 3.03.2001. па до 31.12.2001. године са домицилном каматом на наведени износ у одговарајућој противвредности ЕУРА и камату на ЕУР од 1.01.2002. године по есконтној стопи Централне Европске банке до коначне исплате. У тачки 2. тужилац је обавезан да трећетуженој на име накнаде трошкова спора исплати износ од 75.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема отправка пресуде. Ставом III изреке укинута је првостепена пресуда у изреци под I у делу којим је одлучено о камати и у изреци под II у односу на прво и друготужене и предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак у укинутим деловима.

Против наведене правоснажне другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане другостепене пресуде у смислу члана 399. у вези члана 491. став 1. важећег ЗПП, који се примењује у конкретном случају јер је првостепена пресуда у овој правној ствари донета после његовог ступања на снагу, Врховни суд је нашао да ревизија није основана. Стога што доношењем побијане другостепене пресуде није учињена апсолутно битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Док је ревизијски разлог због релативно битне повреде поступка учињене пред другостепеним судом на коју се у ревизији указује неодређен јер не садржи чињенице из којих би се могло закључити о којој битној повреди се ради.

Није основан ни ревизијски разлог о погрешној примени материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је правни сукцесор Аустријског осигуравајућег друштва из Беча првобитног тужиоца, код кога је било осигурано путничко возило чији је возач наводно скривео

саобраћајну незгоду – судар са путничким возилом друготуженог, на основу лажног записника о увиђају коју је сачинио првотужени тада милиционар. Друготужени је од правног претходника тужиоца наплатио накнаду наводне штете на свом путничком возилу на основу тог лажног записника о увиђају првотуженог, у износу од 270.000 аустријских шилинга. Радници надлежног МУП-а Србије су у предкривичном поступку одузели од друготуженог дана 23.02.2003. године код њега нађених 180.500 А\$ (АТС) и предали га у депозит поступајућег Окружног суда у Пожаревцу, који га је током кривичног поступка уплатио код Основне банке Пожаревац на име депозита за окривљене до коначне одлуке суда. Правоснажном пресудом Окружног суда у Пожаревцу К. 28/93 од 7.09.1993. године овде прво и друготужени су оглашени кривим за извршење кривичног дела примања и давања мита и то првотужени за примање мита из члана 254. став 1. КЗ СРС а друготужени за кривично дело давање мита из члана 255. став 1. КЗ СРС и осуђени за затворске казне од 10 и 8 месеци. Том кривичном пресудом је друготуженом (код којег је нађен тај девизни износ) на основу чланова 84. и 85. КЗ СРЈ и члана 505. ЗКП, одузета имовинска корист прибављена учињеним кривичним делом у износу од 180.500 аустријских шилинга; а овде тужилац је упућен на парницу за остварење свог имовинско-правног захтева који је истакао током тог кривичног поступка. Наведена пресуда је потврђена пресудом Врховног суда Србије Кж. 645/94 од 20.09.1994. године, коју је тужилац преко заступника односно његовог заменика примио дана 4.05.1995. године. Тужбу је у овој парници поднео најпре само против прво и друготужених физичких лица дана 12.05.1995. године, након чега је обавестио Окружни суд у Пожаревцу да је против осуђених лица покренуо ову парницу; да би касније субјективно проширио тужбу и на трећетужену дана 11.03.1999. године.

На бази изложеног утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је извео правилан материјално-правни закључак да се за сада нису стекли услови за обавезу трећетужене Републике Србије у повраћају девизних средстава од 180.500 АТС, као одузете имовинске користи прибављене кривичним делом. Обзиром да тада важећи КЗ СРЈ (важећи у време доношења правоснажне кривичне пресуде) у свом члану 86. став 2. прописује услове и рокове под којима оштећени може затражити намирење свог имовинско-правног захтева, који је пријавио у кривичном поступку, када је у погледу њега упућен на парницу.

Неоснован је тужиочев ревизијски навод да је у контексту свог правног становишта о томе да за сада нису испуњени законски услови за тражену обавезу од стране трећетужене, другостепени суд онда требао да његову тужбу одбаци као преурањену а не да мериторно одлучује јер би могло да дође до процесне ситуације тзв. пресуђене ствари. Ово стога што се о доспелости неке чинидбе мериторно одлучује и то само ако је она доспела до закључења главне расправе, у смислу члана 331. став 1. важећег ЗПП. Док би евентуално питање приговора пресуђене ствари које је у овом спору ирелевантно, било предмет оцене у том другом парничном поступку, али подразумева идентитет чињеничног основа и правног основа, поред идентитета парничних странака.

Нетачно је ревидентово тврђење да је правоснажном пресудом Окружног суда у Пожаревцу К. 28/93 од 7.09.1993. године, утврђен његов имовинско-правни захтев у износу од предметних 180.500 АТС јер је у смислу својих овлашћења из члана 505. ЗКП а на основу чланова 84. и 85. КЗ СРЈ кривични суд том осуђујућом пресудом изрекао меру одузимања имовинске користи прибављене учињеним кривичним делом, у том износу. Зато се ова специфична кривично-правна мера која се може изрећи осуђујућом кривичном пресудом у смислу члана 505. ЗКП, као у овом случају; не може уподобити утврђењу тужиочевог имовинско-правног захтева у одговарајућем парничном поступку, као што то ревидент заговара.

Такође је неприватљиво и тужиочево ревизијски становиште да је његова тужба поднета у овој парници, у ствари његово тражење намирења из износа одузете девизне вредности, стога што су за такво обраћање прописани одређени (кумулативни) услови и рокови, непосредним и специфичним законским основом из већ цитираног члана 86. став 2. КЗ СРЈ, које са правног становишта Врховног суда ова тужба не испуњава.

Правилно је донета и одлука о трошковима спора у односу на трећетужену у смислу чланова 149. ст. 1, 150. и 158. важећег ЗПП.

Са свих изложених разлога Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде применом члана 405. у вези члана 491. став 1. важећег ЗПП.

Председник већа-судија

Никола Станојевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дц